

NUȘA ILISIE

LIVADA CU DRAGOSTE
și alte poeme

Postfață de Artur Silvestri:
„Un lirism «hispanic» genuin“

CARPATHIA PRESS — 2007

CARPATHIA PRESS, 2007

str. Școala Herăstrău nr. 62, sector 1
București, România, cod 014146
E-mail: **carpathia.press@gmail.com**
Tel/fax: **004-021-317.01.14**
ISBN: **978-973-7609-28-1**

AUTOREA DESPRE CARTEA EI

*Livada cu dragoste
Era livada cu lacrimi,
Ce înfloriseră
În acea dimineață
Din sărutul tău
Și de aceea țin și acum
Ochii închiși,
Ca să nu se scuture!*

Coperta este ilustrată de una din fotografiile „spaniole” ale autoarei

Coperta și tehnoredactare: **Gabriela CHIRCEA**
Tipar: **S.C. EURO PRINT COMPANY S.R.L.**, Buzău, România

CREZUL POETIC

Omul este un mic Dumnezeu care „face“, „dă nume“, „creează“, „dă naștere“.

Și fiecare „îndeletnicire“ este mișaloasă și tulburătoare pentru felul „conștient“ în care omul se implică în această „facere“, desăvârșindu-se astfel în Universul faptic și spiritual în care trăiește. De fapt, omul se desăvârșește, desăvârșind. Dintre toate, poate că cea mai profundă și mistuitoare este creația, la care se poate ajunge numai prin iubire, ca loc comun între Dumnezeu și umanitate. Pornind de la iubire, Dumnezeu însuși se desăvârșește în om sub forma artei, pentru că arta este magie vie!

Este un moment tainic, unic, miraculos, de comunicare între om și „Marele Anonim“, pe care nu oricine îl poate prinde, dar, pe care oricine îl poate „surprinde“ când, deja, a devenit artă. Artă este magie vie ca și apa sfințită. Te scoate în afara timpului, te imortalizează, te imunizează, te modifică-fie că ești creator sau consumator de artă.

Scrisul?

Cred că scrisul, pentru mine, este ceva asemănător cu ceea ce Domnul Profesor Artur Silvesri spunea, chiar dacă într-un alt context: este un „cer sufletesc“, ca un cer de trăiri atât de profunde ce mă fac uneori să simt o libertate fără egal, nu atât spirituală cât și reală, ca atunci când, stând deasupra apei și sub cer, încetez să mai am, chiar și numai pentru câteva clipe, o existență corporală.

Scrisul pentru mine este la fel de tainic ca o împărtășanie! Numai că, în loc să mă împărtășesc tăcând, o fac scriind, trăind, iubind și „împărtășind“ mai departe. Artă este magie!

NUȘA ILISIE

NOAPTEA CA O PĂDURE

Umblu prin noapte
Ca printr-o pădure udă
Așa de tare
Îmi foșnesc gândurile
Când îți aud pașii
Și atât de uzi
Îmi sunt ochii
Când nu ți-i mai aud.

BEȚIE IMPUDICĂ

M-am îmbătat de noapte
Și de iubire
Și umblu nebună
Pe străzi,
Fără tine,
Ca într-o impudică beție,
Umblu cu tine în minte,
Ești vinul meu de iubire,
M-am îmbătat de noaptea
Cu tine!

E TOAMNĂ ȘI-ATÂT

Copacii își dezbracă încet
Ultima frunză
E toamnă și frig
Iar focul din sobă arde lent.
Mă inundă...
Nu știu dacă sunt tristă
Sau doar te strig.
Mi-e frig...
Tristețea toamnei
Coboară încet,
Mă frământă.
E toamnă și-atât!
Copacii își aruncă tăcuți
Ultima frunză
Și cred că voi pleca
Venind...
Spre tine,
Ca o călăuză...

NOAPTE ÎN CÂRLIGE DE RUFĂ

Azi-noapte te-am visat!
Am visat că prindeai
În cârlige noaptea!
O prindeai bine de un capăt
Și de celălalt o prindeam eu,
Să stea întinsă perfect
Să pară noaptea cea mai lungă
Pentru că intrase la așteptare
Și la dor...
Dar dimineața tot a venit!
Și a smuls cârligele
Prinse atât de bine,
Iar noaptea s-a spulberat,
Așa alungită cum era
Și la un capăt eram eu
Cu cârligul în mână
Și la celălalt, tu,
Descumpănit, dar râzând...

FLOAREA ALBĂ DE CIREȘ

În floarea albă
De cireș,
L-am zărit
Pe Dumnezeu,
Sau te-am zărit
Pe tine, cu chipul Său
Și-am mirosit
Profund
Și m-am simțit
Atât de bine,
Că tot cireșul
S-a scuturat
Pe mine!...

LICURICII DIN SÂN

În noaptea aceea adâncă,
De iarnă,
În care dispăruseră
Toate vietățile pământului
Și doar vântul se lovea
Bezmetic în oglindă,
Cerul se lăsase greu
În jos
Și mi-ai spus
Să nu deschid fereastra
Că s-ar putea să ne inunde.
– „Ne-am cufundat în cer ca într-o mare“
Nu știu cum m-ai privit,
Că m-am oprit din ce făceam
Și-am tresărit.
– „Închide ochii și deschide palma!“
Dar am trișat
(ca și tine)
Și am privit
Cum îmi strecurai
În sân
Licurici aprinși
Ca un jar viu
Răscolit atunci
De privirile tale.

CU CHIPUL TĂU LIPIT DE GENE

Ce dimineată
Poate fi!
Cu luna dormitând
Pe-o parte
Și soarele
Privind departe,
Cu-n ochi deschis
Peste câmpii...
Ce dimineata
Poate fi!
Cu chipul tău
Lipit de gene
Și cu iubirea
Picurând alene
În ceașca mea
Cu nostalgii...

SCRISOARE DE LA LELIȚA

Ochii încercănați și triști
Scormonesc departe, în zare
În căutarea chipului tău...
Și mâinile subțiri
Ard,
Presimțind plăcerea
Atingerii tale...
Te aștept
Ca într-o dulce agonie
Și nu vreau,
Nu vreau,
Să mă vindec de tine,
Bădie!

LUCRURILE CARE MĂ PRIVESC

Caut un loc
De singurătate
Unul mai singur
Decât toate celelalte
Și nu-l găsesc,
Nu-l găsesc!
Lucrurile toate,
Mirate,
Mă privesc!

DESPĂRTIRE

Am ascultat
Cum se chemau păsările
În acea înserare
Fără cusur
Și cum șușoteau
A dragoste, căutându-se
Printre frunzișuri.
Așa cum tu mă căutai
Printre lucruri,
Când am plecat.

PORUMBEII DIN PALME

M-am întins pe câmp
În clipa aceea tainică,
În care ziua și noaptea
Se îngânau; sau se căutau.
Nu înțelegeam prea bine
Semnele acelei deveniri,
Când ziua trece spre noapte
Iar noaptea, spre noapte
Și mai adâncă.
Stătusem mult la pândă
Să fur clipa aceea,
Dar mi-a scăpat.
Mi-a scăpat printre alte clipe
Și am furat
Doar o margaretă.
Îmi amintesc și acum.
Și-am început, ca în copilărie,
Să-i rup petalele, una câte una.
Dar vântul s-a stârnit
Și-au devenit
Un stol nebun
De porumbei albi
Încât, să nu te surprindă,
Dacă după atâta timp
Și după atâta depărtare,
Se așează cuminiți
În palmele tale.

LILIACUL CE A ÎNFLORIT SUB PERNĂ

Am împletit
O cunună de flori,
Am împletit-o
Pe seară,
Cântând,
Când și greierii cântau
Și privighetoarea
Și ciocărlia
Și alte păsări străine
Ce se adunaseră
Să vadă cum împleteam eu
Cununa aceea de flori;
Că așa se dusesse vestea
Din cântec în cântec.
Am împletit,
Pe seară,
O cunună de flori,
De petunii,
Trandafiri,
Și maci
Și iasmin
Și cred
Că în zori
A ajuns până la tine
(atât de mult te-am dorit!)
Altfel,
Cum ai fi găsit, tu,
Dimineața, sub pernă
Liliac înflorit?

DRAGOSTE ÎN HAMBAR

Ne vom iubi,
Bezmetic și barbar
Într-un hambar
Părăginit și putred
Și ne vom dezmierda
Pe lemnul umed
De restul
Nici nu vom avea habar.

Ne vom iubi,
Bezmetic și barbar
În noaptea albă a iubirii noastre
Doar luna în hambar o vom lăsa-o
Să-ngemaneze trupurile noastre.
Ne vom iubi bezmetic și barbar,
Într-un hambar,
Ca-ntr-un palat regal.

1990

TĂCEREA CA UN NĂVOD

Tu știi cum se prelingea
Ploaia aceea nebună
Pe fereastra casei mele?
Că am o singură fereastră
În toată casa!
O fereastră de jur împrejur.
Tu știi cum se prelingea
Ploaia aceea nebună
De jur împrejurul casei mele?
Cu picături rotunde
Și mari
Și grele!
Că încercam să le numar
Și nu reușeam
Și o luam de la capăt
Mereu de la capăt
Până când s-a înnoptat
Și cineva a aruncat
Tăcerea,
Ca un năvod pe mare.

NELINIȘTEA DIN CUVINTE

Uneori mi-e teamă de cuvinte
Ca de niște călăi,
Cu ochi lucitori
Așteptând să mă execute
În zori.

Uneori mi-e frig de cuvinte
Simțindu-le răcoarea
De reptilă pe frunte.
Și de simțăminte
Mi-e teamă uneori,
Ca de un vârtej
Cu ploaie fierbinte.

1988

PRIN OCHIUL LUNII

Și nu-mi mai doresc nimic
Decât să se-ntunece,
Decât să te simt în jurul meu
Ca pe o ființă
Fără contur,
Să te simt
De jur împrejur.
Iar când va răsări luna,
Prin ochiul ei rotund
Aș vrea să mă privești,
La fel de blând
Cum te privesc și eu.

SEARA PE CÂMP

Seara pe câmp
Stau și ascult
Foșnetul frunzelor
De porumb
Și îl confund
Cu zborul pasării,
Cu o aripă lovind în vânt
Și alta –
Rădăcină în pământ.

1988

N-A FOST SĂ FIE!

M-am cufundat
În iarba verde și deasă
La fel de verde
Ca iarba de acasă.
Am tras peste mine
Cerul pufos,
Că așa-mi era bine!
Și doar un singur ochi
L-am lăsat deschis,
Ca să surprind
Zborul
Și copacii șușotind.
Dar și pe-acela l-am închis.
Cum crezi ca m-am trezit?
C-un zgomot sacadat
Și-un ochi de om zăpăcit!
A fost o minune
Că nu m-a cosit!

A VĂZUT CINEVA UN CAL ALB?

Voiam să fug în dimineața aceea,
Atât de limpede, că până și chipurile sfinților
Se puteau ghici!
Cerul sau marea? Încotro?
Cerul.
Dar nu simt decât niște muguri firavi de aripi
În dreptul umerilor! Atunci...
Marea!
Și cum aş putea să fug deasupra peștilor argintii?
Cum aş putea păși peste mare?
Când, în dimineața aceea atât de limpede,
Toți peștii ieșiseră din adâncuri
Cu gândul să fugă ei înșiși, sau să zboare!
Știam eu că pentru nimeni nu e simplu!
Și am oftat! Am oftat atât de tare
Că i-am speriat și au fugit înapoi, în adâncuri.
Iar, în urma lor, din fuga lor,
A ieșit către mine
O herghelie sălbatică de cai albi
Galopând pe coama valului.
O herghelie sălbatică de cai albi înspumați,
Ce fugeau împotriva mea....
Și aş fi vrut,
Doamne, cât aş fi vrut,
Să-l prind pe cel mai nărăvaș,
Cu care să fug, eu însămi,
Spre țărmul fără sfârșit...
A văzut cineva un cal alb?

OCHIUL DIN GAURA CHEII

Azi-noapte,
Când mă priveai,
Iscoditor,
Prin gaura cheii,
Afară ninge.
Și eram desculță,
Nu știu
Dacă ți-ai dat seama!
În locul acela
Zăpada se topea
Încet,
De parcă,
Ea însăși mă privea.
Și-am adormit
Pe prispă,
Sub ochiul tău iscoditor
Din gaura cheii,
Pe prispă, da!
Acolo unde,
Dimineață,
Ți-am răsărit, timid,
Ca floarea ta de ghiță!

DIN PĂR, ÎMI IZBUCNISERĂ CIȘMELE

Ploua torențial și minunat
În noaptea rece și fugară
Eram văpaie și mă mistuiam
Și renășteam fierbinte
Din stropii grei de ploaie.
Ploua torențial și minunat
Din păr îmi izbucniseră cișmele
Și mă spălam de ultimul păcat
Și mă prindeam
În joc ucigător de iele.

1990

PALMA TA CA O REPTILA

Ca o reptilă flămândă,
Rece, cu miros de iarnă
Palma ta
Serpuia
În spuma albă
A așternutului cald
Adulmecându-mă.
Eu
Mă cuibărisem hoțeste
În mura ochilor tăi
Așteptând în tăcere
Să mă descoperi.

DE VEGHE ÎN LANUL DE SECARĂ

Am să-ți devin necesară, o știi.
Ca înserarea după o lungă zi de vară,
Am să-ți devin necesară.

Mă vei căuta cu un freamăt dureros
Imaginea chipului meu te va săgeta
Până la os.
Am să-ți devin necesară.

În surdină mă vei chema, fără vină,
Mireasma părului meu o vei adulfeca
Până la rădăcină.
Inevitabil, am să-ți devin necesară
Cât am să stau de veghe în lanul de secară.

1988

OCHII SUFLETULUI

Tu crezi
Că erau multe
Flori
Pe câmpul acela
Întins
Ca o palmă
De copil
Sau nouă ne înfloriseră
Mii de ochi
Privindu-le?

INEVITABILA RISIPĂ

Cât de generos mă risipesc
Printre lucruri
Și ce dureros
Las din mine fărâme,
Însuflețind lucrurile
Pe lângă care trec...
Ar trebui să am o mulțime de suflete,
Pentru fereastra din copilărie
Care îmi spune povești
Când o ating,
Pentru pietrele din drumul știut
Către pădure,
Pentru ziduri, pentru flori
Și mai ales pentru păpuși
Și pentru odăile fără uși,
Prin care umblu despletită
Ca o fantasmă,
Risipindu-mă, însuflețindu-le,
Reconstituindu-mă.

1988

OCHII PLOII

Tu ai văzut cum
Mă privea ploaia
Cu mii de ochi
Rotunzi
Aruncați la întâmplare
În lacul de sub fereastră,
Ca o risipă de priviri
Ude?

PIEZIȘ

Plouă pieziș
Și subțire,
Doar gândul stâng
Mi-este ud,
Doar în rest nu mi-e bine.
Plouă pieziș
Și parcă aș vrea
Să mă zvânt
La jumătatea uscată a lunii
Și să mă iau de mână cu nebunii.
Plouă pieziș
Doar gândul subțire
Mi-e ud; sau mi-e stâng,
Doar în rest nu mi-e bine
Doar aș vrea să mă zvânt.

1991

CERȘINDU-TE

Te-am auzit venind,
Te-am auzit
Cu toate simțurile,
Că își făceau de cap,
Prin întuneric,
Nebunele!
Și când ai intrat,
Au tăbărât pe tine
Ca niște copii flămânzi,
Cerșindu-te!

MÉLANGE

Când sunt singură,
Simt o plăcere nedeslușită
De a împrăștia lucrurile:
Florile le așez în pantoful mic
Al fetiței cu nasul cârn,
Ochelarii îi ascund în leagănul
Copilăriei lui Blaga,
Iar ceasul,
Ceasul care mă înspăimântă
Și mă incomodează,
Îl așez, de fiecare dată,
Sub greutatea de granit
A cuvântului.

1988

CUM TOARCE VÂNTUL PISICA

Toată noaptea
A bătut vântul!
A bătut cu sânge rece
De țipau a disperare toți copacii,
Ascunzându-se după frunzele
Înnebunite de durere.
Câinii lătrau la lună
Cu spinarea încovoiată
Încercând să rupă lanțurile.
Și pisica vecinului
(care țipa și el)
A sărit de pe marginea balconului
La mine în pat,
Că fereastra era spartă,
Când eu dormeam
Și a început să toarcă, nebuna
A început să toarcă
La fir subțire,
Vântul!

LOVITURĂ DE GRAȚIE

Cum m-a surprins
Această dimineață
Cu cerul larg,
Larg deschis!
Și-atât de tare m-a lovit
Privirea ta îngreunată
De iubire,
C-am sângerat
Și cerul s-a închis!

RUGURI APRINSE

Ai înțeles
Că nu am stat pe gânduri
Și m-am trântit
Toată,
(aproape dezbrăcată!)
În pâlcul de margarete
Ce izbucniseră albe
În pragul casei tale?
Dar trupul greu de așteptare
A căzut în adâncuri,
Închizând după el
Ușa albă de flori
Și de fluturi speriați,
Plutitori...
Așa că nu te mai întreba
Unde sunt
Dacă în fiecare dimineață
Îți înfloresc
Ruguri aprinse
De margarete roșii!

MI-AM AMANETAT ULTIMUL DINTE

Aș vrea să-ți spun
Că a venit, totuși, primăvara.
Măine este sâmbătă
Și iarăși o să plouă la prânz.
Mi-am cumpărat ciorapi
Gri cu dungii verzi;
Tu ce trabuc mai fumezi?
Pâinea este tot uscată,
Bântuie stafii la poartă, pe stradă.
Acum vântul s-a mai oprit
Dar cucuveaua tot cântă
Și am un gust amar de la berăria din colț.
Vânzătoarea mi-a vărsat violete în pahar
De mi s-au albăstrit toate visele.
Aș vrea să-ți spun
Că a venit totuși primăvara.
Mi-au înmugurit toate gândurile
Și toate poftetele,
Că nimic nu mă mai poate opri să fiu.
Și parcă, totuși, cucuveaua tot cântă.
Se dezgheață apele,
Se aude zbaterea peștilor sub ghețuri,
Unii chiar știu că vor sfârși în cârlig.
Dar pâinea este tot uscată
Și, dacă vrei să știi,
Ăseară mi-am amanetat ultimul dinte.
Era de minte.
Oricum îmi plăcea cum îți aprindeai țigara.
Aveai un fel ciudat de a fi, un ritual anume.
Am probat într-un magazin multe pălării
Și am visat că răsăreau violete pe unde călcam.
Un trecător m-a oprit pe stradă
Și m-a întrebat ce zi e:
„Cât vrei?” i-am răspuns.
„Așa să-ți ajute Dumnezeu!”
Și a început să ningă.

SUNT FLUTURELE DIN SÂNUL TĂU

Azi noapte am visat
Că în camera aceea mică de hotel
Între patul meu vechi,
Cu saltea descusută,
Și patul tău, care era la fel,
A crescut o mare lină,
Lină și adâncă.
M-a trecut un fior,
Că aș fi dorit
S-ajung până la tine
Să-ți ating măcar
Fruntea.
Dar am pășit,
Uitându-mă în ochii tăi
Mirați și negri
Și marea s-a topit.
S-a topit într-o mare de zăpadă
Peste care am trecut,
Să ajung până la tine,
Să mă strecor ca un
Fluture flămând
Sub cămașa ta albă...
Atunci s-a deschis ușa,
Impinsă de lumină
Și tu m-ai amăgit c-o mângâiere
Și mi-ai zâmbit,
Când au intrat peste noi
Urși albi, jucăuși...
Și așa m-am trezit!

TAIFUN DE FLORI

E liniște și cald
Cântă greierii-n noapte
Pe buze îmi curg lacrimi
Și se fărâcă șoapte
Aș vrea să se scuture florile toate,
Să vina peste noi,
Un uragan vrajitoresc de flori,
De ploii de flori
Și de ninsori.
Aș vrea să se scuture florile toate
Și-apoi, de haine-ncet să mă despoi,
Să mă cufund în apele de flori
Pe umeri să îmi crească sori
Și ramuri înflorite de meri cântători.

1990

UN LIRISM „HISPANIC“ GENUIN

*Impusă ca prozatoare și probabil că încă o vreme apreciată cu precădere prin creația în acest câmp, Nușa Ilisie s-a exprimat, totuși, cu mai multă largime decât ceea ce se cunoaște în mod curent. Romancierul social și nuvelistul de, încă, prea numeroase îndemnări ascund însă un poet de sensibilități neașteptate și de un **straniu hispanism genuin** ce nu s-a câștigat prin biografie, părând a fi o realitate de conformație sufletească pasională ce se întâlnește mai rar la noi, deși nu fără o anumită preistorie. Căci poezia Nușei Ilisie este a unui fel de Lorca feminin și cu mai multă directete cultivând **declarația înflorată** deopotrivă cu un senzualism uimitor ce există nu doar acum ci și în lirismul mai vechi care, deci, dădea semne înainte de a se naște geograficește recent în mediul emoțiilor toride. Cele dintâi producțiuni indicau, de altminteri, o înclinație către un fel de sentimentalism rebel chiar dacă încă reținut. Poeta minulescianiza cu virtuozitate deși în registru mai puțin cantabil presimțind aproape la tot pasul un fond gălgâitor ce traducea aceeași euforie a simțurilor precum la Maria Bănuș în „**Tara fetelor**“ ori din senzualismul de înfățișări muzicale ale Magdei Isanos fără a se deduce, cu toate acestea, nici cea mai mică înrâurire căci lirica exprimă nu bibliografie ci o pasionalitate de ființă naturală ce nu are nevoie de modele. Regimul ei este instinctual și „modern“ prin simțurile primitive și nu prin voința de a se adapta, lipsind „sistemul“ și „creația“ în sens didactic dar eliberând senzațiile lipsite de aproape orice inhibiție care mai recent se manifestă cu o răspândire covârșitoare. Acestea, ca și modul liric în tonalități sălbatice precum natura, fac din această poezie un document sufletesc impresionant căruia tehnica și metoda lirică, dacă se vor însuși, nu-i vor aduce nici un spor ci doar o denaturare nepotrivită. Poeta va rămâne, esteticeste, în literatura română atâta vreme cât „nu va învăța poezie“ ci o va exprima „în felul nesăbuit“ ce aparține vieții de natură universală.*

ARTUR SILVESTRI

SUMAR

Crezul poetic	3
Noaptea ca o pădure	4
Beție impudică	5
E toamnă și-atât	6
Noapte în cârlige de rufe	7
Floarea albă de cireș	8
Licuricii din sân	9
Cu chipul tau lipit de gene	10
Scrisoare de la lelița	11
Lucrurile care mă privesc	12
Despărțire	13
Porumbeii din palme	14
Liliacul ce a înflorit sub pernă	15
Dragoste în hambar	16
Tăcerea ca un năvaod	17
Neliniștea din cuvinte	18
Prin ochiul lunii	19
Seara pe câmp	20
N-a fost să fie!	21
A văzut cineva un cal alb?	22
Ochiul din gaura cheii	23
Din păr, îmi izbucniseră cișmele	24
Palma ta ca o reptilă	25
De veghe în lanul de secară	26
Ochii sufletului	27
Inevitabila risipă	28
Ochii ploii	29
Pieziș	30
Cerșindu-te	31
Mélange	32
Cum toarce vântul pisica	33
Lovitură de grație	34
Ruguri aprinse	35
Mi-am amanetat ultimul dinte	36
Sunt fluturele din sânul tău	37
Taifun de flori	38
Postfață: „Un lirism «hispanic» genuin” de Artur Silvestri	39